

Türkiyenin Dincilik Sorunu

– Atabey · 22 Haziran 2023



Vatan nedir? Çiftçi için tarla, çoban için dağ, duvar ustası için taş... Ve bunların her birinin tuttuğu bir yol vardır: Kimi Alevî'dir, kimi Sünnî, kimi Kızılbaş... Yol, Tanrı'ya gider. Yola din, yolculuğa dindarlık diyenler de vardır. Kök Tengri'ye (Tek Tanrı) inanan, Burhanî (Budist), Musevî, Hıristiyan da olmakla birlikte Türklerin büyük çoğunluğu İslam yolundadır. İslam, Türkçede esenlik demektir. "Oturun, rahat olun, rahatınızı bozmayın" anlamına gelen -Arapça kökenli- merhaba yerine "esen olun, esen kalın, esenlikler dilerim" dersiniz daha güzel, daha anlamlı bir dilekte (dua), yakarıшта (dua) bulunmuş olursunuz. Bu görüşümüz dinci/İslamcı kesimde karşılık bulmayabilir. Onlara göre Araplar seçkin (necip) ulus, Arapça kutsal dildir ve Türkler İslam'ın -gerçekte Arapların- hizmetçisi, kölesi (mevali) olabilir ancak. Tutsak alınan Türk çocukları Endülüs'te kanını döksün, Arap çocukları Fırat'ta fener alayları düzenleyip, haremde keyif çatsın. Ne güzel dünya... Devletinin resmî dili Türkçe olan Hülagü Han'ı da -bu sapkın Emevî düzenini ters yüz edip- "efendi" olduğu için sevmezler zaten.

Din olgusu bir ulusu ulus yapan öğelerden biri olsa da en başta gelmez. Çünkü din birleştirici olduğu kadar ayrıştırıcıdır da. Mezhep, meşrep, cemaat, tarikat, vakıf, dernek adı altında eylemde (faaliyet) bulunan o kadar çok hizip vardır ki, bunların bir ortak noktada buluşabileceği tek ulusal (millî) değer dildir. Haliyle ulus olmanın öncelikli ve de en önemli koşulu ortak dildir. Namazlığı (seccade) vatan, türbanı namus gören dinci/İslamcı kesimler için namazlığın ABD'ye ait bir uçak gemisine serilmesi yahut İtalya'da Katolik misyoner okulunda okunması olağan (normal) olsa da ulusal bilinci (şuur) gelişmiş bir Türk için bu tür davranışlar soysuzluktur, onursuzluktur. Dahası Hz. Muhammed'in annesinin Medineli olduğu, -önceki adı Bekke olan- Mekke'yi terk etmek zorunda kalan Hz. Muhammed'in dayılarının

yanına gittiği/sığındığı bilgisini gizleyip, ensar-muhacir söylemleriyle Türk milletini enayi yerine koymak da -en hafif tanımla- ikiyüzlülükten (riyakârlık), düzenbazlıktan başka bir şey değildir. Aslına bakarsanız dincilik ülkemizde bir din sorunu değil, ulusal varlık (beka) sorunudur. Türkiye'nin kılcal damarlarını felç eden etnik özürlü dincilik ise en tehlikeli olanıdır. Çünkü milletin ve -milletin bileşke gücü (kuvvet) olan-devletin millî tepkilerini (refleks) etkisiz (nötr) ve/veya işlevsiz hale getirmektedir. Türkiye'yi "dar'ül harp" yani savaş alanı görüp, cuma namazı kılmayanlar; devlet imamların maaşını kerhaneden, meyhaneden topladığı vergiyle ödüyor diyerek camileri boykot edenler falan filan... Öğretmen, doktor, hemşire de aynı yerden maaş alıyor deseniz de boşuna.. Yüz, yüz değil; kösele derisi olduktan sonra!.

Sözde din birliğinin ve kardeşliğinin önündeki en büyük engel nedir? Mezhepler... Hıristiyanlar mezhep bağnazlığı (taassup) yüzünden yıllarca birbirlerini boğazlamışlardır. Müslümanlar açısından da durumun pek parlak olduğu söylenemez. Bu bağnazlık yüzünden Oğuz Türkleri birliğini, dirliğini yitirmiştir. Türkiye hâlâ bu bağnazlığın etkilerini hissederken bir de cemaat-tarikat türü oluşumların yol açtığı sıkıntılarla uğraşmak zorunda kalmaktadır. Üstelik günümüzdeki cemaat ve tarikatların günün birinde mezhepleşmeyeceğini kim garanti edebilir? İngiltere; Arabistan'da Selefliliği, Hindistan'da Ahmedîliği kurarken en büyük düşmanı/rakibi olan Türkiye'yi boş geçmiş olabilir mi? Radikal İslam mikrobi ve buna panzehir olarak pazarlanan ılıman mı sırtan mı her ne karın ağrısı ise türlü türlü oluşumlar... İslam'ın, İslam'dan başka her şey olduğu böyle bir ortamda Kuran'ın Arapçasını papağanvâri bir şekilde okumaktan başka bilgisi, becerisi bulunmayan dahası -mezhep önderleri (imam) dâhil- din bilginlerinin (âlim) eserlerini eline dahi almadan sadece ve sadece cemaat/tarikat oluşumunun başındaki kişinin ve/veya onun yanında yöresinde döneleyen divanelerin kitaplarını okuyan, onda da okuduğunu sorgula(ya)mayan zavallıların gerçekte birer koyun mu mankurt mu olduklarına varın siz karar verin.

İmamlara Arapça bilme koşulu getirmeyen, imamları camilere kapatarak cemaat-tarikat türü oluşumlara toplumsal hayatta alan açan devlet kurumunun Diyanet mi ihanet mi olduğuna da haliyle.. Türkiye'nin, cemaat-tarikat adıyla anılan bu tür oluşumlar eliyle yavaş yavaş Ortaçağ karanlığına doğru sürüklendiğini de görmemiz gerekiyor. Kendilerinden başka herkesi sapkın, zındık gören bu hastalıklı zihinlerle nasıl sağlıklı bir toplum yapısı oluşturulabilir, nasıl ulusal birlik-bütünlük sağlanabilir ki?

Büyük Ortadoğu Projesi ya da bilinen adıyla BOP gündeme geldiğinden bu yana Yeni Osmanlılık, İstanbul merkezli halifelik, ümmetçilik gibi söylemler de artmış bulunmaktadır. Gerçek şu ki; Kuran'da halifelik diye bir kurumdan/makamdan söz edilmemektedir. Hz. Muhammed, ben ölünce yerime halife seçin, şunu seçin bunu seçin dememiştir. Hatta damadı Hz. Ali, kendisinin defn işlemleri ile meşgul iken Medineli (ensar/yerli) ve Mekkeli (muhacir/göçmen) Araplar oturup kendi aralarında Hz. Ebubekir'i halife seçmişlerdir. Hatta seçimde iki taraf arasında biz-siz ayrışması da yaşanmıştır. İlk halife Ebu Bekir'den (Bekir'in babası) sonra ise siyasî suikastler birbirini izlemiş, halifeler öldürülmüş ve en son Mekke-Şam sürtüşmesinin doruğa çıkmasıyla Hz. Hüseyin ve yanındakilerin toplu kıyımına (katl-i âm) kadar giden kanlı süreç yaşanmıştır. Tüm bunlar da göstermektedir ki halife, Arap-İslam devletinin başkanıdır. Türkçedeki hakan/kağan ile aynı işlevi görür. Aralarındaki temel fark Türk devlet felsefesinde din ve devlet işlerinin ayrı, Araplarda ise iç içe geçmiş olmasıdır. Son yalavaç (peygamber) Hz. Muhammed'in manevî etkisinden (nüfuz) yararlanmak isteyen halifelerin yayınladıkları fetvalar da zaten devletin işleyişi ile ilgili emir ve yasaklar bir başka deyişle yasalardır. Osmanlı halifesi Mehmet Reşat'ın

14 Kasım 1914'teki fetvası ile "büyük cihat (cihad-ı ekber)" ilân edilmesine rağmen Arapların büyük çoğunluğu İngiltere'nin yanında yer almıştır. Türklere (Osmanlı) karşı günümüzde Libya olarak anılan Batı Trablus'ta (Trablusgarp) İtalya ile, Suriye-Lübnan taraflarında Fransa ile işbirlikleri de cabası.. Çünkü İstanbul'daki halife Türk devletinin başkanıdır. Kaldı ki Arap-İslam birliği bile Hz. Muhammed'in ölümüyle son bulmuşken, tarihin hiç bir devresinde onlarca ayrı etnik topluluktan oluşan Müslümanlar tek bir bayrak tek bir çatı altında toplanamamışken ümmetçilik masalının ne gereği ne de yararı vardır? Bu tür lakırdılar etnik özürler için birer maskedir sadece. Ümmetçi geçinenlere Türkiye ile Azerbaycan'ın birliğine-bütünlüğüne, kardeşliğine niye soğuk baktıkları sorulmalıdır bir zahmet. Hem öyle ya Ermeni soykırımını yalanını tanıyıp üstüne bir de anma pulu bastıran, Güney Kıbrıs Rum kesimi ile can ciğer kuzu sarması olan Filistinliler Müslüman da -tarihteki ilk Müslüman Türk devletlerinden birine ve yine tarihteki ilk İslam cumhuriyetine ev sahipliği yapan- Doğu Türkistanlılar putperest midir? "İslamcılık, etnik özürlerin ideolojisidir." diyen Prof. Dr. Erol Güngör hocamıza rahmet..

Dindarlık ile dincilik arasındaki kırılğan çizgi Türkiye için etkisi günden güne artan bir sorundur. Peki, ama bu sorunun temel kaynağı/nedeni nedir? İnanç (iman), Tanrı ile kul arasında yaşanması gereken bir olgu iken araya simsarların (komisyoncu) girmesidir. Yaradan ile yaratılan arasındaki yolun uğru/uğrular (şaki/eşkıya) tarafından tutulması Tanrı'ya olan inancın uğurunu, iyiliğini (hayr), içtenliğini (samimiyet) alıp götürmektedir. Deyim yerindeyse Tanrı'nın elçisi (rasulullah) bir iken on, yüz, bin olmaktadır. Ve birçoğu etnik özürlü olan bu soykalar, Tanrı sevgisini temel alan, "yaratılanı Yaradan'dan ötürü seven" Türk milletinin İslam'ı yorumlama ve yaşama biçimi için bir başka deyişle Maturidî-Yesevî çizgi için en büyük düşmandır. Yazılacak Kuran yorumunun (tefsir) Maturidî çizgide olması için Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hocaya sözleşme (senet) imzalatan ve yine "Türkiye Cumhuriyeti şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar (deliler) ülkesi olamaz."; "Dinden maddî çıkar (menfaat) elde edenler iğrenç kimselerdir.", "Şu anda batıl itikatlardan oluşan ikinci bir din mevcuttur. Fakat bu cahiller sırası gelince aydınlatılacaktır." gibi sözleriyle ulusumuzun ufkunu aydınlatan büyük önder Gâzi Mustafa Kemal Atatürk'e saygımızı, sevgimizi gönderiyoruz. Sonsuz güç sahibi Yüce Tanrı, kendisinden razı olsun. Daha ne diyelim ki:Al Yüce Tanrı'm delini,Zapt eyle dindar kulunu!.

Aziz Dolu Atabeyazidolu.wordpress.com